

Γιατί χωρίζουν οι άνθρωποι (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 24 Οκτωβρίου, 2016

Κάθε πρωί που ξυπνάμε ξαναθυμούμαστε το μόνιμο καημό μας, τον καημό να εύτυχήσουμε. Και η εύτυχία μας έχει ως πρώτιστο στοιχείο την κοινωνία.

Εύτυχοῦμε όταν βλέπουμε ότι ἀγκαλιαζόμαστε και ἀγκαλιάζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ ἐκτίμηση τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ μέτρο τιμῆς μέσα στὴν κοινωνία και ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων στὸ πρόσωπό μας συνιστᾷ τὴν αἰτία τῆς εὐτυχίας μας.

Κι ἐκεῖ ὅπου βρίσκουμε τὴν ἐκτίμηση και τὴ συμπάθεια τῶν ἄλλων, ἐκεῖ θέλουμε νὰ μένουμε και μ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον εἴμαστε ἐνωμένοι. Γι' αὐτὸ και τὸ παιδάκι ἀποζητάει τὴν ἀγκαλιὰ τῶν γονιῶν του και τὸ ἀρνάκι τρέχει πίσω ἀπὸ τὴ μάνα του.

Κι ἐνῶ τὸ ἀρνάκι χρειάζεται τὴ μάνα του, ὥσπου νὰ μπορεῖ νὰ βόσκει μόνο του, ὁ ἄνθρωπος που ἔχει και ψυχικὲς ἀνάγκες σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, χρειάζεται τὴ συμβίωση και τὴν κοινωνία και τὴν παιδεία τῶν οἰκείων του σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἀκόμα και τὴν κοινωνία ὀλόκληρη χρειάζομαστε, δηλαδή και τοὺς κοντινοὺς και μακρινοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς γῆς· και τοὺς πεθαμένους ἀκόμα χρειάζομαστε και οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ ἔργο τους και τὰ πλούτη, που σώρευσαν πάνω στὴ γῆ, ζοῦμε κι ἐμεῖς σήμερα σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό. Μόνο μέσα στὴν ἐνότητα με τὸ σύμπαν ἀναπαυόμαστε.

Κέντρο τῆς κοινωνικότητας ὅμως εἶναι ἡ κοινωνία με τοὺς γονεῖς, με τὰ παιδιά μας και κυριότατο κέντρο ἡ σχέση τοῦ ζευγαριοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἡ σχέση με τοὺς γονεῖς και τὰ παιδιά μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο ὡς συγγένεια, ἐνῶ τὸ ζευγάρι ἀναγνωρίζεται ὡς ἕνας ἄνθρωπος και ὄχι ὡς συγγενεῖς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ λογικὴ ἔννοια τῆς κοινωνικότητας και ὅταν ἰσχύει και βιώνεται κανονικά, εἶναι ἀδιανόητος ὁ ὀποιοσδήποτε χωρισμός, ὀποιαδήποτε ἀκόμα και διάσταση προσώπων. Και ὅμως ἡ διάσταση και ὁ χωρισμός παραμονεύουν στὴ ζωὴ μας και ἐπεμβαίνουν συχνὰ και διαλύουν τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Και ὁ καημὸς γι' αὐτοὺς τοὺς χωρισμούς, που εἶναι πολλοὶ στὴν ἐποχὴ μας και μᾶς δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ ἀφοῦ ματαιώνουν τὸν κυριότατο λόγο τῆς εὐτυχίας, εἶναι μεγάλος, εἶναι ἡ βαριὰ ταφόπλακα τῆς εὐτυχίας· ἰδιαίτερα αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τῶν γονιῶν εἶναι τὸ μαῦρο σύννεφο, που μαυρίζει τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν.

Τὰ ζευγάρια που χωρίζουν ἔχουν ἔτοιμο ἕνα μῦθο ἀληθοφανῆ και ἀπαριθμοῦν

έπιχειρήματα, για να στηρίξουν τη δική τους άθωότητα και την ένοχη του άλλου προσώπου. Τα παιδιά όμως που καταλαβαίνουν με το άλάνθαστο ένστικτο της καρδιάς, δεν γελιούνται εύκολα. Η κόλαση των χωρισμένων γονιών έγκαθίσταται μέσα στις καρδιές των παιδιών τους.

Κι εκείνο που βασανίζει περισσότερο τα παιδιά είναι το παράλογο του θέματος. Πώς μπορεί η αγάπη ν' αλλάξει, να μεταμορφωθεί σε μίσος; Το έρωτημα είναι ύπαρξιακό και το γεγονός ότι μένει αναπάντητο συγκλονίζει την ψυχή των παιδιών, την είδοποιεί για την χαμένη για πάντα εύτυχία του και τότε έρχεται η ώρα των ναρκωτικών. Γι' αυτό όλοι σχεδόν οί χρήστες είναι παιδιά ή λίγο πιο πάνω.

Τελικά ποιός θ' άπαντήσει στο έρωτημα **γιατί χωρίζουν οί άνθρωποι;** Και μάλιστα ποιός θ' άπαντήσει στα παιδιά;

Πολύ συχνό είναι το φαινόμενο οί άνθρωποι να χωρίζουν, γιατί ποτέ δεν ένώθηκαν. Η σχέση τους διαμορφώθηκε με μιá διαδικασία πορνική. **Για μιá σαρκική ικανοποίηση χρησιμοποιούν ό ένας τον άλλον και για κάποια ασφάλεια κάνουν τη σχέση τους θεσμό.** Νομίζουν ότι έτσι κάνουν μιá ρυθμισμένη κοινωνία με έντιμο πρόσωπο. Μιá τέτοια οικογένεια όμως πολύ εύκολα διαλύεται. Τα ζευγάρια χωρίζουν, γιατί το ζητούμενο στη σχέση τους, δηλαδή **η σαρκική ήδονή, βρίσκεται εύκολα και χωρίς την προσωπική αναγνώριση.** Καμμιá αναφορά στην ιερότητα του δεσμού και στην εύλογία δεν ίσχύει, γιατί με την περιφρόνηση του μυστηρίου, της ένταξης του δεσμού μέσα στη θρησκευτική παράδοση, που είναι και κοινωνική, το ζευγάρι δεν αισθάνεται την ιερότητα στη σχέση τους, είναι σαν άκτιβιστές, που κάνουν μιá έντυπωσιακή κίνηση, που δεν έχει τη δύναμη της συνέχειας.

Για να μην ένοχλούνται οί άνθρωποι με αυτές τις άνευλόγητες σχέσεις και να μην φοβούνται αυτόν που νομοθετεί και συντηρεί την έγγαμη συμβίωση, αυτό σημαίνει ότι έχασαν το φόβο του Θεού και τη ντροπή των ανθρώπων. Έχουν χάσει και τη μνήμη του βαπτίσματός του, έγιναν ξένοι για το Θεό και την Έκκλησία. Σε παλιότερες γενιές δεν άνοιγαν οί γείτονες τα παράθυρά τους, που έβλεπαν προς το σπίτι του άστεφάνωτου άντρογγунου. Τους ένέπνεε φρίκη. Βέβαια αυτή η άντιμετώπιση άποτελοϋσε ήθικολογία, αλλά λειτουργοϋσε άποτρεπτικά για τη μίμηση από άλλους.

Το κρυφό κι άνομολόγητο δράμα των γάμων χωρίς εύλογία της Έκκλησίας είναι ότι έφ' όσον το πλησίασμα του ζευγαριού άποσκοπεί μόνο στη σαρκική ήδονή, τότε πρέπει η διάθεση και η σκέψη να γυρίζει μόνο γύρω άπ' αυτό. Έτσι ό καθένας αισθάνεται την άνάγκη να βρίσκεται σε διαρκή έρωτική διεγερση. Αυτό έκτός του ότι κουράζει ψυχικά και σωματικά τους ανθρώπους, τους άφαιρεί και ένα άνάλογο μικρό ή μεγάλο μέρος της ήδονής κατά τη σαρκική έπαφή. Και τότε πέφτει το έξωτικό

ὄνειρο σὲ ρουτίνα. Καὶ νὰ σκεφτεῖ πόσον ἀγῶνα καὶ πόσες θυσίες ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ στεργιόσουν αὐτὸν τὸ δεσμό!

Οἱ πὸ ἀνώριμοι καταλήγουν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἡδονὴ ζωηρεύει ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἁμαρτίας, ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν τὸ ἀρχικὸ αἶσθημα· νομίζουν ὅτι ὅσο ὑποτάσσονται σ' ἓνα νόμιμο τρόπο, τόσο ἀτονεῖ τὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα. Δὲν ὑποπτεύονται ἢ δὲν ἀξιολογοῦν ὅτι τὸ πρῶτο αἶσθημα τῆς ἐρωτικῆς σχέσης ἦταν ἡ αἴσθησις τῆς ἁμαρτίας ποὺ τὴ συνόδευε καὶ ὅτι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν ἀπολάμβαναν τὴν ἴδια τὴ γεύση τῆς ἁμαρτίας. Κι ὅσο ἡ σχέση γίνεται πὸ νόμιμη καὶ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν κοινωνία, τόσο πὸ ἄχρωμη γίνεται.

Κι αὐτὸ θεωροῦν ὡς αἰτία τῶν πολλῶν διαλύσεων, ποὺ γίνονται σ' αὐτὴ τὴ φάση τῆς ζωῆς τοῦ ζευγαριοῦ. Ἡ αἰτία εἶναι ὅμως ποὺ βάζουν στόχο τὴν ἴδια τὴν ἐπιδίωξη τῆς ἁμαρτίας.

Χαριτωμένη ἡ σχέση τοῦ ζευγαριοῦ ποὺ μὲ ἀγάπη ἀφοσιώνεται στὰ ἔργα τῆς οἰκογένειας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος κι ἀφίνουν τὴν ἐρωτικὴ διάθεση νὰ κοιμᾶται ὡς τὴν ὥρα τῆς κοινῆς ἀνάπαυσης καὶ τότε ἡ εὐχαρίστησις εἶναι γεμάτη. Εἶναι ζυγιασμένη καὶ συνδυασμένη με τὴν ψυχικὴ καὶ μὲ τὴ σωματικὴ ἐπαφὴ συγχρόνως. Τότε ὅλα εἶναι ἐξευγενισμένα σ' αὐτὴ τὴ σχέση. Τότε μποροῦν νὰ ὄνειρευτοῦν οἱ δύο τους καὶ τὰ παιδιὰ τους, ποὺ ἔρχονται καὶ τὶς θυσίες, ποὺ εἶναι ἔτοιμοι νὰ κάνουν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ τὰ κοινὰ ἰδανικά, ποὺ τοὺς ἐνώνουν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἔρωτας τοῦ χριστιανικοῦ ζευγαριοῦ, ποὺ δὲν φοβᾶται χωρισμοὺς καὶ διαζύγια.

Δὲν φτάνει ὅμως κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἀρμονικὴ σχέση τοῦ Χριστιανικοῦ γάμου μόνο μὲ σκέψη καὶ θέληση. Ὁ σωστὸς βίος εἶναι μιὰ ἐκστρατεία. Οἱ νεοσύλλεκτοι χρειάζονται ἄσκησις. **Ἡ ζωὴ τοῦ ζευγαριοῦ εἶναι μιὰ διαρκῆς ἄσκησις στὶς ἀρετὲς τῆς ζωῆς.** Πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ἡ ὑπέροχη σχέση τους εἶναι διαρκῶς στὸ στόχαστρο τῶν ὄπλων τοῦ διαβόλου. Τὰ σκάνδαλα εἶναι συνεχόμενα καὶ ἀποσκοποῦν στὴν καταβάρθρωση τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς, τῆς πλούσιας ἀγάπης καὶ τῆς ταπείνωσις ποὺ εἶναι σὰν κῆποι μέσα στοὺς ὁποίους μόνο φυτρώνουν κι εὐωδιάζουν τὰ ἄνθη τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Οἱ ἀρετὲς ἀπὸ τοὺς ἠθικολόγους χαρακτηρίζονται ὡς κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ μιὰ ἄποψη βέβαια εἶναι κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν κατάκτησίν τους εἶναι ἡ προσευχή. **Ἄν κατορθώναμε τὶς ἀρετὲς μας μὲ τὴν ἠθικὴ μας δύναμη, ὅπως πιστεύουν οἱ εἰδωλολάτρες, ποιὸς θὰ μᾶς γλύτωνε ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια;** Αὐτὸς εἶναι ὁ πὸ μέγας πειρασμός. Τώρα ὅμως ποὺ **θεωροῦμε τὶς ἀρετὲς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ**, μποροῦμε νὰ ἐβουόσουμε πολὺ ψηλὰ χωρὶς νὰ χάσουμε τὴν ταπείνωσίν μας.

Ὁ σημερινὸς κόσμος πρέπει νὰ ξεπεράσει τὸν πειρασμὸ τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, γιὰ νὰ

βρεῖ λύσεις στὰ προβλήματά του. Δὲν μπορεῖς νὰ σώσεις τὴν ἐνότητα στὴν οἰκογένεια καὶ σὲ κάθε καλὴ σχέση χωρὶς νὰ ξεκινᾷς ἀπὸ τὴν ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ καθενὸς μας μὲ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλες οἱ προσπάθειες ἔξω ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἀπλὲς ἠθικολογίες. Ὁ κόσμος χωρίζει γιατί εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ὁ Θεὸς ἐπεμβαίνει θαυματουργικὰ καὶ συντηρεῖ τὴν ἐνότητα τῶν ζευγαριῶν. Κάνει τὰ πρόσωπα νὰ νιώθουν εὐτυχισμένα μὲ τὴν ἐνότητά τους καὶ νὰ αἰσθάνονται εὐκολὴ κι εὐχάριστη κάθε θυσία γι' αὐτήν.

Ὅχι μόνο τὴν ἀγαπητικὴ ἐνότητα τοῦ ζευγαριοῦ σώζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἄσκηση ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλης σχέσης τὴν ἐνότητα. Ὅλη ἡ κτίση δημιουργήθηκε καὶ ὑπάρχει σὲ μιὰ ἀπέραντη ἐνότητα καὶ συλλειτουργία. Ἡ “καταφθαρθεῖσα φύσις τοῦ γένους ἡμῶν” ἔφερε τὴ διάσπαση μέσα στὸν κόσμο καὶ τώρα ὅσο ξαναδένεται ὁ κόσμος μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὅσο ξαναγαπιοῦνται οἱ ἄνθρωποι, τόσο ξαξασμίζουν τὰ ὄντα, τὰ ἄψυχα καὶ τὰ ἔμψυχα, καὶ ἡ φύση ξαναγυρίζει στὸ “κατὰ φύσιν” της. Τὸ βλέπουμε αὐτὸ στὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων μας σὰν τὸν ἅγιο Παῖσιο, τὸν ἅγιο Πορφύριο καὶ ἄλλους, ποὺ μέρωναν τ' ἀγρίμια, μιλοῦσαν μὲ τὰ πουλιά, ἄκουγαν τὰ λουλούδια, γλύκαιναν μὲ τρυφερότητα τὴ φύση γύρω τους. Κι αὐτὸ γιατί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ξανάφερνε στὴν κτίση τὸν Παράδεισο.

Ἐτσι καὶ τὰ παιδιά μας ξαναγυρίζουν στὶς ἐγκαταλελειμμένες οἰκογένειες, ξασμίζουν τὰ ζευγάρια, συνεννοοῦνται οἱ συνέταιροι, εἰρηνεύουν τὰ ἔθνη, ἡσυχάζουν τὰ συνδικάτα, ὅλα σὲ τέτοιο βαθμὸ, σὲ ὅσο βαθμὸ **ἡ μετάνοια καὶ ἡ προσευχὴ γίνονται ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἀνθρώπων**. Ὄταν λείπει ἡ ἀνάσα τοῦ “Κύριε ἐλέησον”, τὰ πάντα θὰ χωρίζουν καὶ τὰ ζευγάρια, οἱ οἰκογένειες, οἱ λαοὶ καὶ τὰ ζωντανά, ὅλα θὰ τρώγονται. Κύρι' ἐλέησον.

(Πηγή: *konstantinosganotis.gr*, Δακτυλογράφηση & Φιλολογικὴ Ἐπιμέλεια:
Αἰκατερίνη Κόρμαλη Γανωτῆ)